

МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ
ГО “ВСЕУКРАЇНСЬКА АСАМБЛЕЯ ДОКТОРІВ НАУК
З ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ”
МІЖНАРОДНА КАДРОВА АКАДЕМІЯ
UNIVERSIDAD CENTRAL DEL ECUADOR
UNIVERSIDAD TECNOLÓGICA ISRAEL (REPÚBLICA DE ECUADOR)
“ANANIA SHIRAKATSI” UNIVERSITY OF INTERNATIONAL RELATION (ARMENIA)

ПРОБЛЕМИ МОДЕРНІЗАЦІЇ УКРАЇНИ

Випуск 8

Матеріали

*Міжнародної науково-практичної конференції
присвяченої 30-річчю МАУП*

*“Актуальні проблеми модернізації
недержавного сектору освіти в Україні
у контексті світових тенденцій і національної практики”*

м. Київ, МАУП, 11 квітня 2019 р.

Київ
ДП “Видавничий дім “Персонал”
2019

*Схвалено Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом
(протокол № 3 від 27.03.19)*

Редакційна колегія:

М. Н. Курко (голова), д-р юрид. наук, проф.;
Є. О. Романенко (заступник голови), д-р наук з держ. упр., проф.;
А. А. Ігнатченко (відповідальний редактор), канд. техн. наук;
І. П. Бідзюра, д-р політ. наук, проф.;
В. М. Воронін, д-р іст. наук;
М. Ф. Головатий, д-р політ. наук, проф.;
А. М. Кислий, д-р юрид. наук., проф.;
О. Л. Фещенко, канд. екон. наук, доц.;
Л. В. Янюк (виконавчий редактор)

*Матеріали подано в авторській редакції.
Відповідальність за зміст та орфографію матеріалів несуть автори.*

Проблеми модернізації України : [зб. наук. пр.] / МАУП. — К.: ДП
“Видавничий дім “Персонал”, 2008 —

С76 Вип. 8: Матеріали Міжнар. наук. конф. “Актуальні проблеми модернізації недержавного сектору освіти в Україні у контексті світових тенденцій і національної практики”, 11 квітня 2019 р. / редкол. : М. Н. Курко (голова) [та ін.]. — 2019. — 460 с. : іл. — Бібліогр. у кінці ст.

У пропонованому збірнику подано тези учасників науково-практичних конференцій з проблематики широкого кола аспектів процесу системної модернізації України.

Для науковців, громадсько-політичних діячів, студентів, а також усіх, хто цікавиться розвитком Української держави і світовим досвідом проведення модернізаційних процесів.

ББК 63.3(4УКР)я43+67.9(4УКР)301я43

Угоднікова О. І.

Механізми державного регулювання недержавної освіти при підготовці фахівців у галузі туризму та готельно-ресторанного господарства 114

Колтаков В. М., Колесник Л. О.

Відсутність стратегії модернізації недержавної освіти України як проблема..... 116

Пальм Н. Д.

Стан та розвиток недержавної вищої освіти в Україні..... 119

Шантырь Е. Е., Кривонос А. А.

Актуальные социально-психологические аспекты негосударственного образования в Украине..... 121

Лісовська Ю. П.

Законодавче забезпечення сучасної геодинаміки в інноваційному кіберпросторі: системний метод аерокосмічного моніторингу 125

Веклич В. О.

Зміна концепції вищих навчальних закладів України приватної форми власності за сучасних умов 128

Кузнецова Ю. В.

Інноваційна діяльність недержавних закладів вищої освіти як фактор забезпечення високої якості підготовки фахівців 131

Яровой Т. С.

Реалізація інтересів недержавних закладів вищої освіти України: цивілізоване лобіювання як єдина альтернатива корупції..... 134

Найдьонов І. М.

Місце і роль недержавних ВНЗ у наданні освітніх послуг 136

Morales G. P.

Educational non-governmental sector: a cross-sectional study of the educational system of minority leagues Ukraine and Ecuador: politicals, laws and organizational principles of operating management 139

Коцюк В. Д., Коцюк Н. В.

Співвідношення державних та недержавних закладів вищої освіти в країнах Європи..... 143

Remache A. P., Celi S. F.

El uso de internet para la gestión universitaria 146

Jurado Pruna F. X.

Las microempresas y su relación con las tecnologías de Información 149

Carrera J. F.

Globalization, culture and changes in higher education Institutions 154

Monteros E. R.

El papel de la enseñanza artística (música) en el diseño curricular en la enseñanza de nivel básico y medio en países con sociedades de conocimiento emergentes 159

Головач Н. В.

Організація профорієнтаційних послуг у недержавних закладах вищої освіти 163

ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ НЕДЕРЖАВНИХ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ ЯК ФАКТОР ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВИСОКОЇ ЯКОСТІ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ

Сучасна модернізація вищої освіти обумовлена як потребами українського суспільства, так і структурними перетвореннями самої освіти, її глибинними суперечностями, які виникли, зокрема, у перший період державного будівництва незалежної України.

Процеси функціонування вищої школи повинні ґрунтуватися на основному принципі ринкової економіки — свободі вибору. На сьогодні можна стверджувати, що потенційний споживач отримав можливість більш повною мірою реалізувати право вибору в отриманні спеціальності в будь-якому закладі освіти. Сприяла цьому, з одного боку, можливість одержувати освіту в державних ВНЗ, а з другого — поява недержавних закладів вищої освіти.

За останнє десятиліття сформувалися основи недержавної системи освіти: зростає її обсяг, підвищується статус, соціальна престижність, формується розвинена нормативна база функціонування. В той же час, зростає конкуренція на ринку освітніх послуг, зумовлена низкою соціальнополітичних, демографічних і економічних причин. Одним з ефективних засобів забезпечення конкурентоспроможності стає інноваційна діяльність недержавних освітніх установ [3].

У науково-педагогічній літературі термін “педагогічна інноватика” розглядають такі вчені як В. Анчек, М. Бургин, В. Волота, В. Ляудіс, С. Мамрич, В. Паламарчук, Л. Подимова, В. Сластьонін, Н. Юсуфбекова та ін.). Низка педагогічних робіт присвячена різним аспектам виникнення, становлення і функціонування недержавної вищої школи в Україні (Ю. Агапов, В. Астахова, О. Баєва, В. Вихрова, Ш. Ганєлін, І. Каленюк, О. Ліхачова, М. Михайлова, І. Тимошенко, В. Огаренко, О. Сидоренко, Е. Чмихова та ін.).

Нарощування людського капіталу — це передусім зростання освітнього рівня, збагачення працівників знаннями, інтелектуалізація праці. Причому це не просто збільшення кількості людей з вищою освітою, воно супроводжується глибокими структурними змінами, які, у свою чергу, визначають структурні зрушення в економіці [7, 18].

Вища освіта повинна стати важливим компонентом культурного, соціального, економічного та політичного розвитку випускника ВНЗ. Становлення особистості можливе лише в гармонійному поєднанні навчальної, виховної та наукової діяльності студента, як в межах вузу так і поза ним.

Загальносвітові тенденції розвитку освіти та ситуація, що склалася в українській системі вищої освіти, вимагають глибокого та всебічного оновлення структури та змісту вищої освіти, модернізації всієї державної освітньої політики, послідовного й негайного впровадження інноваційних технологій [5]. Разом з тим сьогодні є очевидним важливість гуманітаризації викладання дисциплін як технічного, так і природничого циклів.

Історія виникнення освітніх центрів свідчить про те, що природнім було існування саме недержавних освітніх закладів. Приватна освіта є важливим фактором формування еліти постіндустріального суспільства. Якщо для розвинених країн приватна вища освіта — явище природне і закономірне, то в Україні, де освіта десятиліттями була на державному утриманні, суспільство змушене поступово “адаптуватися” до приватної освіти, сприймаючи її як щось нове [2, 13].

Нині в Україні створена альтернативна система вищих навчальних закладів, які засновані на недержавній формі власності. Така система суттєво розширює можливості молоді здобути вищу освіту за спеціальностями гуманітарного профілю з урахуванням потреб ринкової економіки [4, 4].

Позитивним моментом у діяльності недержавних вищих навчальних закладів є їх більша мобільність у порівнянні з державними вузами при вирішенні проблем, що виникають у сучасному українському суспільстві під впливом соціально-економічного розвитку нашої держави.

Мобільність недержавних вузів, в першу чергу, проявляється у використанні інноваційних технологій у навчанні. Будь-який навчальний заклад, який перебуває на стадії формування, а цей період за оцінками американських менеджерів триває 6–7 років, має обов’язково думати не лише про здобуття його студентами певного рівня освіти, а й про засоби та методи набуття знань, що відповідають їх кваліфікації.

Більшість розробок з проблем інновацій не спираються на цілісний, системний, комплексний підхід, що призводить до однобічних рекомендацій, які не можна застосовувати в реальній педагогічній практиці. Це зумовлено тим, що проблема теоретико-методологічного обґрунтування інноваційної діяльності та системний підхід до її організації не дістали належного рівня в педагогічній науці [3].

Перші недержавні ВНЗ запровадили нові різноманітні навчальні курси, авторські програми, нестандартні методики навчання і виховання, підбору студентів і викладацьких, управлінських кадрів, навчально-методичної літератури (та її видання). Також вони мали більш широкі зв’язки з ВНЗ західних країн, широко використовували їх програми, методики, можливості обміну викладачами і студентами (проте цей процес часто не вгисувався у межі державних стандартів і контролю). Сильними сторонами таких закладів є: гнучкість, оперативність реагування, інноваційні можливості, індивідуальний підхід до студентів тощо. Чимало фундаторів приватних ВНЗ прийшли з державних закладів після невдалих спроб удосконалити їх систему [6].

Важливим аспектом ефективного впровадження новітніх технологій у навчальний процес недержавних закладів освіти є поєднання загального освітнього рівня з культурним та національним рівнем виховання майбутніх студентів. Адже сучасний вищий навчальний заклад має готувати не лише висококваліфікованих фахівців, але й національно свідомих громадян своєї країни.

Щоб гідно конкурувати з державними закладами освіти, слід впроваджувати інноваційні технології щоденно, на кожному занятті, постійно працювати над вдосконаленням навчального процесу, шукати та опробовувати різноманітні методики навчання. Надзвичайно відповідальною у цих процесах має бути роль викладача. Він повинен бути не лише гарним лектором чи фахівцем у певній галузі, а викладачем-новатором, для якого кожен день — це день пошуку та самовдосконалення.

Кроком до європейського стандарту освіти слід вважати використання у навчальному процесі комп’ютерної техніки, у тому числі й мережі Інтернет; використання прогресивної системи оцінювання (серед яких кредитно-трансферна, модульно-рейтингова та кредитно-рейтингова); використання на заняттях сучасних досягнень технічної науки (проектування, візуальний супровід, моделювання ситу-

ацій). Усі ці нововведення мають бути наявними у вузах приватної форми власності, задля досягнення конкурентноспроможності державним ВНЗ.

У приватних вищих навчальних закладах, незважаючи на різноманітні перепони є багато прогресивних сторін, використання яких державою та підтримка відповідними державними органами лише сприятиме вихованню висококваліфікованого спеціаліста, адаптованого до праці в умовах ринкової економіки; спеціаліста, знайомого з європейськими технологіями; спеціаліста, який буде працювати на користь своєї держави [6].

Таким чином, з огляду на всі позитивні та негативні сторони приватної вищої освіти можна з впевненістю говорити про те, що вона відбулася і це є беззаперечний факт. За останнє десятиліття недержавні ВНЗ стали вагомим фактором функціонування вищої освіти незалежної Української держави. Мобільність і здатність сприймати, синтезувати та впроваджувати новітні технології поступово піднімає рівень викладання у приватних вузах та їх престиж серед населення.

Джерела

1. Андрущенко А. В. Педагогічна освіта України в стратегії Болонського процесу / А. В. Андрущенко // Освіта України. — 2004. — № 13. — С. 4.
2. Корольов Б. Недержавний сектор світи в Україні: проблеми становлення і розвитку / Борис Корольов // Вища освіта України. — 2003. — № 1. — С. 8–14.
3. Корчевський Д. О. Інноваційна діяльність навчальних закладів недержавної форми власності як педагогічна проблема / Д. О. Корчевський // Молодь і ринок. — 2012. — № 11. — С. 24–32.
4. Кремень В. Г. Проблеми і завдання національної освіти в контексті Європейської та Євроатлантичної інтеграції / В. Г. Кремень // Проблеми Європейської та Євроатлантичної інтеграції України: освітній вимір. — Полтава, 2004. — С. 4 — 10.
5. Сидоренко О. Л. Освітній простір вищого навчального закладу як визначальний чинник формування фахівця нового типу / О. Л. Сидоренко // Педагогіка і психологія. — 2002. — № 3. — С. 38.
6. Січкаренко Г. Г. Реформа вищої освіти 1987 р.: уроки для України / Г. Г. Січкаренко // Гілея: науковий вісник. — 2016. — Вип. 105. — С. 113–116. — Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/gileya_2016_105_31.
7. Чухно А. В. Нова економічна політика / А. В. Чухно // Економіка України. — 2005. — № 7. — С. 18.